Свидетели сме на “власт”, която 1 – не произтича от народа, 2 – не се управлява в интереса на народа и 3 – не е в името на народа. Власт, която е 4 – противо-конституционна.

„Съгласно §4 и във връзка с §3 ал. 2, от Конституцията, приета на 13.07.1991), е обяснено, как всичко, което е направено от всички власти в България след 13.07.1992 е противоконституционно, незаконно и няма правни последствия.

Незаконни, нищожни и недействителни са:

Законът за съдебната власт е Обнародван в ДВ,бр.59 от 1994 г. с последвали актуализации до ДВ, бр.6 от 1999 г.и по-късно;

Гражданско процесуалният кодекс е Обнародван в ДВ, бр.59 от 20.07.2007 г.;

Административно процесуалният кодекс е Обнародван в ДВ, бр.30 от 2006 г.; Наказателно процесуалният кодекс е Обнародван в ДВ, бр.86 от 2005 г.;

Законът за адвокатурата е Обнародван в ДВ, бр.55 от 2004 г.;

Законът за правната помощ е Обнародван в ДВ, бр.79 от 2005 г.

1 – Като приети извън срока, разпореден в § 4 във връзка с § 3 алинея 2 от Преходните и Заключителни разпоредби на Конституцията Република България (в сила от 13.07.1991 г).»

2 – “Изложените правни аргументи се отнасят и до Конституционната отмяна на цялостното законодателно творчество на всички народни събрания, след 13.07.1992 г. и до днес.”

3 – “От изложеното следва и извода, че съдебната власт в Република България не е легитимна.”

4 – “Означава, че в „съдебната система” работят нелегитимни, неовластени, неоправомощени, неоторизирани от съобразени с Конституцията закони, лица.”

5 – “Поради липса на легитимност на съдебната власт, всички регистрации и пререгистрации, съдебните актове в Република България, извършени от съдилищата след 13.07.1992 г. не могат да пораждат правни последици, присъщи на легитимните съдебни актове.”

6 – “С прякото си действие Конституцията на Република България отменя действията на съдилищата след 13.07.1992г. и обявява нищожността на решенията им като извършени от некомпетентни и неовластени лица.”

7 – “На свой ред, тази съдебна нелегитимност намира отражение в общественото пространство след 13.07.1992 г. и подлага под съмнение провеждането на легитимни събрания в името на народа като юридически акт.”

ПОЛИТИКА & ВЛАСТ

7 – “Липсата на легитимност по отношение на народните представители, на народното събрание, на свой ред, означава, че:

Този форум, чиито членове са те, няма правомощията, компетентността да прави политика;

да избира и гласува членовете на изпълнителната власт (правителството);

да избира от своята квота конституционни съдии и членове на Висшия съдебен съвет;

да изменя или допълва Конституцията на Република България;

да гласува, приема и обнародва закони;

да утвърждава междудържавни спогодби и договори;

да взема решения относно членство на страната в международни организации и съюзи;

да си определя възнаграждения и др.

Такова събрание няма никакви правомощия.”

“Прякото действие на конституционните норми отменя законите, които им противоречат. Това са всички след 13.07.1992 год.

В защита на правата и свободите, на интересите на българските граждани, особено важна е разпоредбата на чл.60, алинея 1 от Конституцията:

КРАЖБАТА, ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОНЕН АКТ

„Чл.60./1/ Гражданите са длъжни да плащат данъци и такси, установени със ЗАКОН, СЪОБРАЗНО ТЕХНИТЕ ДОХОДИ И ИМУЩЕСТВО.”

Такъв закон, определящ размера на данъците и таксите според доходите и имуществото на отделния човек не е приеман и издаван след 13.07.1991 г. и до 08.03.2010 г.”

«С други думи, на основание прякото действие на Конституцията на Република България, в сила от 13.07.1991 г.“

ПОДЧИНЕНИЕ & РОБСТВО

Българският гражданин, не само не е длъжен да им се подчинява, но даже е задължен да НЕ се подчинява! Има пълното право да не изпълнява незаконните им и противонародни, противоконституционни разпоредби и практики.

NOTA BENE – ЛЕГИТИМНОСТ, ПРЕДСТАВИТЕЛНОСТ, ОТОРИЗАЦИЯ, ПРАВОМОЩИЯ & ЗАКОННОСТ

ЛЕГИТИМНОСТ,

Какво означава на български език правното понятие „легитимен”?

То означава: – ”който има законно право; съществува или действа в съгласие, в съответствие със закона; законен, законосъобразен”; който е овластен, оправомощен, оторизиран от закона.

Кога влиза в действие определената с Конституцията организация на съдебната власт?

Съгласно § 4 от Преходните и Заключителни разпоредби на Конституцията на Република България /в сила от 13.07.1991 г./:

”Определената с Конституцията организация на съдебната власт влиза в действие след приемането на новите устройствени и процесуални закони, които трябва да бъдат приети в срока по § 3, ал.2”, а именно:”в едногодишен срок от влизане на Конституцията в сила.”

Виж „§ 3. /2/ от Преходните и Заключителни разпоредби на Конституцията на Република България.

Иначе казано, всички устройствени и процесуални закони, свързани с уредбата на съдебната власт: Закон за съдебната власт, Гражданско процесуален кодекс, Наказателно процесуален кодекс,

Административно процесуален кодекс и др. е следвало:

ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ДА БЪДАТ ПРИЕТИ ОТ ЗАКОНОДАТЕЛНАТА ВЛАСТ

Но направено преди изтичането на едногодишния срок от влизането на Конституцията в сила, т.е преди 13.07.1992 г. Този срок важи и за Закона за адвокатурата.

Посоченият срок в §4 във връзка с § 3 алинея 2, от Преходните и

Заключителни разпоредби на Конституцията Република България /в сила от 13.07.1991 г./ има заповеден задължителен характер и преклузивен, преустановяващ, спиращ ефект.

Това е срокът, в който задължително трябвало да се упражни дадено право: в случая приемането, обнародването и влизането в сила на законите , свързани с устройството и процесуалното действие на съдебната власт.

Този срок започва да тече от момента на възникването на това право /в случая от 13.07.1991г./ и е изтекъл на 12.07.1992 г.

Преклузивният срок по дефиниция не предпоставя и не допуска нарушаването на това право /в случая издаването на законите, свързани с устройството и процесуалното действие на съдебната власт/.

Преклузивният срок прокламиран от Конституцията, тече по отношение на всички.

С изтичането му, възможността да се упражни даденото право се прекратява. Извършеното след изтичане на преклузивния срок/ в случая след 13.07.1992г/ е извършено без основание.

Затова с право в юридическата наука и практика се счита, че преклузивният срок има фатален характер.

Фаталността му в случая, се изразява в това, че щом като Конституцията изрично заповядва, крайният срок за приемането на всички устройствени и процесуални закони, свързани с уредбата и процесуалните действия на съдебната власт да е 13.07.1992 г., то с изтичането на този срок, не съществува конституцио-съобразна възможност той да се промени, да се „разтегли”и изпълнението му да се „наваксва”в друго време, по-късно от посоченото.

Незачитането на конституционно установения преклузивен срок, обаче, води до това, че след като е изтекъл, каквито и действия да са предприети или да се предприемат от законодателя, за да „навакса”пропуските, то тези действия са неконституционни, незаконни и нищожни.

Нищожни са и актове на властта – законодателна, изпълнителна /централна,местна /или съдебна, когато са извършени на основание на противоречащи с конституционните разпоредби закони. Затова тези актове не могат да пораждат и не пораждат правни последици.

Какви са фактите в Република България в действителност?

В противоречие с § 4 във връзка с § 3 алинея 2 от Преходните и Заключителни разпоредби на Конституцията Република България /в

сила от 13.07.1991 г. от различните народни събрания след 13.07.1992г., са приети и обнародвани закони, свързани с устройството и процесуалното действие на съдебната система както следва:

Законът за съдебната власт е Обнародван в ДВ,бр.59 от 1994 г. с последвали актуализации до ДВ,бр.6 от 1999 г. и по-късно;

Гражданско процесуалният кодекс е Обнародван в ДВ,бр.59от 20.07.2007 г.;

Административно процесуалният кодекс е Обнародван в ДВ,бр.30 от 2006 г.;

Наказателно процесуалният кодекс е Обнародван в ДВ,бр.86 от 2005 г.;

Законът за адвокатурата е Обнародван в ДВ,бр.55 от 2004 г.;

Законът за правната помощ е Обнародван в ДВ,бр.79 от 2005 г.

Съзнателно се отразява първоначалното приемане и влизане в сила на посочените закони, а не се цитират множеството последвали техни „изменения и допълнения”.

Забавата за издаването им е очевидна – 15, 16 ,17 години след изтичането на преклузивния срок.

Налице е погасено право поради настъпила давност, а извършеното след изтичане на преклузивния срок/ в случая след 13.07.1992г/ е извършено без основание. Този факт не може да остане незабелязан.

Приемането на посочените закони извън преклузивния срок е извършено без правно основание. Тези кодекси и закони са противоконституционни и нищожни и не могат да пораждат никакви правни последици.

СПАЗВАНЕ & САНКЦИЯ

Поради това не може да изисква и да се налага под страх от санкция да бъдат спазвани.

От изложеното следва и извода, че съдебната власт в Република България не е легитимна.

Липсата на легитимност на съдебната власт, обаче, води до множество проблеми и отрицателни последици свързани с другите власти – законодателна, президентска, изпълнителна / централна – правителство и органи на местно управление/ и др.

Поради липса на легитимност на съдебната власт, всички прояви в Република България, извършени от съдилищата след 13.07.1992 г. не могат да пораждат правни последици, присъщи на легитимните съдебни актове.

С прякото си действие Конституцията на Република България отменя действията на съдилищата след 13.07.1992г. и обявява нищожността на решенията в общественото пространство.

ПОЛИТИКА & ПРЕСТЪПНА РЕГИСТРАЦИЯ

На свой ред, тази съдебна нелегитимност намира отражение в избирателното право след 13.07.1992 г. и подлага под съмнение провеждането на легитимни избори за народни представители, президент и вицепрезидент, на правителство, на местни органи на власт и т.н., както по отношение легитимността на учредените или образувани от тях органи, съюзи, агенции, асоциации и други организации, акционерни дружества и др. както и решенията за членство в тях.

Достатъчно е, в които и да са избори след 13.07.1992 г. да е участвал един политически субект/ една партия или коалиция/, който да не е бил съдебно регистриран по Закона за политическите партии преди 13.07.1992 г., за да е налице опорочен избор, а избраният представител или орган да не е легитимен.

Тези аргументи важат и за организирането, провеждането и обявяването на резултати при президентските избори.

Липсата на легитимност по отношение на народните представители, на народното събрание, на свой ред, означава, че – този форум, чиито членове са те, няма правомощията, компетентността да прави политика; да избира и гласува членовете на изпълнителната власт /правителството/; да избира от своята квота конституционни съдии и членове на Висшия съдебен съвет ; да изменя или допълва Конституцията на Република България; да гласува, приема и обнародва закони; да утвърждава междудържавни спогодби и договори; да взема решения относно членство на страната в международни организации и съюзи; да си определя възнаграждения и др.

http://arhea.org/?p=2153